

Forstuen. Krøltoppen, der var løbet efter ham for at holde hans Haand, standsede med Fingren i Munden og vovede ikke at følge. Døren til Faderens Stue var for alle Børnene Indgangen til et helligt Sted — bevogtet ligesom Himmerigsporten af en Kerub med et Flammesværd.

Da Præstekonen lidt efter kom ind til sin Mand med den tændte Lampe, sad han midt i den korte Voksdugssofa og røg en Pibe Tobak, som var den eneste Luksus, han tillod sig.

Fru Stine var en lille hofteskæv Kone i Fyrretyveaarsalderen, nogle Aar ældre end sin Mand. Hendes sidste Barnefødsel havde gjort hende til Krøbling. Hun var en Lærerdatter der fra Egnen og blev forlovet med Mads Vestrup, da han endnu var ung Student. Dengang var hun en rødmusset Landsbypige, af hvis Skønhed der gik Ry; men allerede før de kunde gifte sig, var hun begyndt at falme, og nu var hun afblomstret indtil Stilken.

Hun satte Lampen hen paa Skrivebordet og stod der nogen Tid og skruede paa den, som ventede hun paa, at han skulde tale til hende. Men Mads Vestrup sad indemuret i sine Tanker, — ytrede sig kun ufrivilligt med sin drynende Halslyd.

Saa listede hun et forkrøllet Brev op af Kjølelommen under sit Forklæde, lagde det fra sig paa Bordet og haltede ud igen med Haanden paa den syge Hofte.

Folk, der ikke kendte Mads Vestrup og alene bedømte ham efter hans Ydre, saae kun Bonden i ham. Af sine Kaldsfæller paa Egnen betragtedes han som en indskrænket og noget forstyrret Person, der ikke var til Pryd for Standen. Men ogsaa i sin egen Menighed var han til Besvær paa Grund af sin gammeldags Tro, som næsten ingen delte med ham. Mange Familjer havde løst Sognebaand til Nabopræsterne, der alle i hans Øjne var smittede af Tidens Vantro. Han var en meget ensom Mand, hvem Dagenes Byrde tidlig havde ældet.

Naar han gik omkring i den daglige Tummerumme, var der noget sløvt og søvnigt over ham. De vilde Kampdrifter i hans Blod blev holdt i Tømme af hans sygelige Bekymringer for Udkommet og af dette tunge Legeme, der voldte ham mangehaande Besværligheder. Mens de fleste af hans Kaldsfæller var geskæf-